

Svart bälte i Rookie – eller Vems katt ska dö?

Jag håller emot och strävar åt andra hållet, sträcker mig desperat efter ett handtag som inte finns. Likt en före detta snusare som helt plötsligt befinner sig inuti Swedish match snusförpackningsmaskin och försöker hålla händerna borta från snuset vänder jag bort blicken från skärmen, försöker motivera med meningslösa uttryck som "det kan aldrig bli lika kul", "det kommer nog att regna", "ölen smakar skit..."

Jag besvärar mig inte ens med att läsa mer än rubriken innan jag klickar på snabbblänken till Aftonbladets totalt meningslösa skvallerrubriker. Jag läser men ser inte vad det står. Min blick har fastnat på ett fett T i rubriken och mina minnen tvingar mig tillbaka till sol, sommar, tjöt...

Förra året ägnade jag det inte en tanke, jag hade bestämt mig, VI hade bestämt oss. "Norge hägrar och vi ska till Norge och åka hoj!" På underbara vägar och i väder som var allt annat än underbart körde vi många härliga mil genom små samhällen, uppför höga berg, mitt ibland får och getter och vi såg historia, norsk historia från 2:a världskriget. En underbar resa med härliga kompisar! Att köra miltals i regn är förvånansvärt enkelt ända tills man upptäcker att det läcker...

Det rinner sakta nerför nacken, ner på ryggen och det är en ishavsflojd från arktiska smältvattensjöar som letat sig fram till Slipsadjäveln för att kyla ner den upphettade njutningen av att köra i Norge. Men vad gör det...

Snart svänger vi in på vår parkering, går in i vår stuga och häller upp en go whisky med en kall öl vid sidan av... Upp med fötterna på bordet, luktar fan, rapa ordentligt och känn dig som en man. Kliä sig i skrevet utan kritik är ett underskattat fenomen som inte inträffar mer än nå'n gång om året.

Fotografier och minnen från resan etsar sig fast och sitter stenhårt innanför pannloben och jag plockar fram minnesbilder av krossad ginflaska, filtrerad ginnagrogg och Broder Tomas' sladd i en av bergskurvorna.

Den varade en tiondel av ett mikroliv men som en enveten mygga som absolut ska in i örat kom den tillbaka med ruggig fart och blev till ett livsfarligt eko. Jag såg sladden 200 gånger på en sekund och blev fruktansvärt rädd nästan en timma senare. Ingen fara, Tomas var cool, löste sladden med minsta tänkbara ingrepp och vi kunde lugnt fortsätta vår färd.

Norge är gjort på några dagar och vi färdas hemåt. Ett tiotal mil från norska gränsen händer något vi inte sett röken av på flera dagar. Solen kommer... Tack för den, nu kanske man hinner bli torr innan man kommer hem.

Jag bryter loss min blick från det envetna T som hållit mig paralyserad och vänder åter till den förrädiska bild jag så lätt släppte.

Medieval... Va fan betyder det nudå? Dj-la påhitt...

Jag har inte kommit till M än i engelskan och öppnar upp en ny flik på webläsaren, öppnar upp Google translate och ser att medieval betyder....Medieval... ehh..

Hallå eller?

Tillbaka till den förrädiska bilden, läser igen... hmm... Gör om ...Gör rätt..

MEDIEVAL stavas det juuu... MEDELTID??

Ok...

Så nu ska man klä ut sig till nån korsriddare och lägga lakan på hojen... Dessa idéer... Det blir till att dricka öl i mängder och skapa en ringbrynja av örlingarna. Eller var det förr man kunde göra sån't?

Minnet slår till igen, tillbaka till mitt första möte med Tånga... Jag kom på min hoj med en stor piratflagga på och ingen reagerade. Snacka om att man försökt göra entre utan att ens synas.

Pirater var temat och det tog 14 sekunder innan jag fått en kram och en slips av Nezze Fältskär.

Första kvällen var jag väldigt dansant. Att stå still fanns inte på kartan och jag funderade varför jag hade såna ytor att röra mig på. Rörelsen blev nästan lite spasmisk och jag visste snart inte vart benen var på väg eller varför. Det var nånting som såg till att kroppen inte följde huvudets uttryckliga instruktioner om stillestånd utan taktfast fortsatte sin egen viljas lag.

Det blev dock mycket bättre sen när musiken började... Dansgolvet fylldes och jag kunde kliva av...

Rookierundan var en succé! Alla klarade rundan och Svennes dryck var det mest fantastiska jag druckit. Nå't så fantastiskt har jag aldrig nånsin tidigare kastat upp.

Faktum är att smaken var obefintlig, vätskan dödade smaklöckarna som en el-flugfångare friterar mygg. Magens reaktion var total. Jag visste inte om det var jag som roterade eller om det var magen som lämnade kroppen och sprang till skogs. Oavsett så hörde jag inte vad Nezze sa efteråt förrän han pekade på toaletterna och sa att "där är toaletterna". Det konstaterade jag också tiondelen senare när jag var där med huvudet i den spolande toan samtidigt som vattenkranen trycktes in i näsan med fullt pådrag.

Hade jag inte vetat bättre så hade jag gått ut på kattjakt och kommit hem med en kattskalp...

Jag återvänder till forumet och läser mer om Medieval-temat och spanar in kommentarerna.. Känslan kommer smygande och retas lite extra när man läser "...vilket de flesta utom Slipsen brukar klara på första försöket.", en kommentar kommen ur djävulens ledband rörande Rookierunda.

Minnet återvänder blixtnabbt med nya bilder, denna gång med bilder från en komplott, en sammansvärjning där flera personer skrev in sitt namn på svarta kulor i min påse som är märkt med ordet "**REVENGE**" skrivet i blod..

Trots den totala framgången året innan blir jag kidnappad, bakbunden, får en dumstrut och utslängd bland de lägre stående Rookies för att än en gång behöva genomlida denna rundvandring bland zombies och gamla fula Nalle Puh-wanna-be's.

Till slut kommer vi fram till Doktor Svennes magiska elixir som för dig långt bortom jordelivet och tillbaka och jag går fram, modig, världsvan, supersäker till bordet.

Med orden "Flytta på dig" till "Nezze-Judas" tar jag tag i schnaps-djäveln, och som att tömma ett bäcken ut genom ett fönster kastar jag ned den i halsen..

"Kan man inte segra med lagliga medel, tar man till alla medel."

Min farfars visdomsord ringer i örat när någon statistisk kronofogdetyp skriker: "DU MÅSTE TA SALTET FÖRST".

Dom lyckades inte fälla mig med lagliga medel. Dom feiga kräken ändrar reglerna på stående fot och underkänner den enda mästaren med svart bälte i Rookie.

Nåja...Jag fick behålla hatten i alla fall...

Vintern har klämt åt ordentligt även i år och våren känns långt borta. Varje dag ser jag min motorcykel när jag öppnar min Iphone och varje dag tänker jag "snart"... Snart är det läge att starta hojen, lyssna på soundet, lägga in ettan och hör det förhatliga "KA-KLONK" som i och för sig har sin charm. "KA-KLONK" är hojens sätt att förklara att "ok, jag har vaknat och du väckte mig mitt i en skön dröm!" Känslan att sedan rulla ut från garaget och sakta köra de första hundratalet meter kan inte sättas på pränt utan att bli snuskig.

Det är nästan så att man vill kliva av och titta på sig själv hur man ser ut, studera sig själv med huvudet lite på sned. Som om man precis satt på sig finkostymen för andra gången på fem år och fullkomligt älskar spegelbilden.

Det går sakta framåt och det enda som gäller är soundet.. Lyssna och njut.

Första körningen är kallare än man tror. Det rullar lagom fort men lite för långt och att stanna och vila finns inte. Med frusna fingrar i allt för tunna handskar och med stel kropp kliver man av utanför sitt garage och tar av sig hjälmen. Det är svårt att ta av sig hjälmen med ett sån't flin mitt i ansiktet men till slut krånglar man av sig den.

Men snart är vi där.

Blunda och tänk Värme. Tänk Vind och tänk ett Lagom Muller.

Snart så är det juni igen och hojen är lagom uppvärmd och igång.

"Serien" är i full gång, "träningmatcher" är ett minne blott och vi har hittat positionerna!

Först är det dock några etapper som ska klaras av. Det ska bli bowlingmästerskap och än en gång ska vi se Christian krossa motstånd, det ska bli vårturen och än en gång ska alla vänta på mig... Eller inte. Förhoppningsvis ska hojen hänga ihop i år, Acke. Det ska bli maj och juni-turer innan vi drar till Vårgårda military fields.

Med hotet hängande över mig att än en gång behöva bevista Rookierundan och utsätta mig för denna totala förnedring från denna djävulens advokat, tar jag upp den kastade handsken och antar utmaningen.

Jag vågar mig tillbaka till the Crime Scene och skrattar utmanande faran i ansiktet.

Vad gör man inte för att få leva medeltidsrövare bland likasinnade...!

Vi ses...

Bosse "Slipsen#6148"